

stent i et af Ministerierne og var en af Byens unge Levemænd.

»Jeg ser ham endnu ganske livagtigt for mig, som han den Morgen kom ridende langs Østervold sammen med en ung, smuk Dame . . . maaske var det hende, der senere blev Deres Mor. Jeg kendte ham af Udseende fra Studenterforeningen og vidste ogsaa, at han var Stamherren til det rige Storeholt, hvad der naturligvis blev gjort en Del Væsen af deroppe. Forresten havde vi kort i Forvejen karamboleret i Foreningens Læsestue i en eller anden latterlig Anledning — jeg tror, det var en Avis, han vilde snappe for Næsen af mig — og da han nu paa Frastand faar Øje paa mig, ser jeg tilfældigvis, at han skubber til Damen med Albuen og siger noget, der faar hende til at le. Dagen efter søgte jeg ham op og afkrævede ham en Forklaring, og det endte drabeligt nok med, at jeg udfordrede ham paa Rytterpistoler. Mindre kunde dengang ikke gøre det! . . . Femogtyve Aar efter, da Deres Far og jeg mødtes ved en politisk Festlighed i København — det var kort Tid efter, at han til sine Standsfællers største Forskrækkelse havde aabenbaret liberale Anskuelser — mindede han mig om den gamle Historie i en elskværdig Skaaltale, og vi stod siden den Tid paa den venskabeligste Fod med hinanden.«